

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/49/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122014564
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2122014564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C., pre pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 31. marca 2023, sp. zn. 2T/58/2022, na verejnom zasadnutí konanom 26. októbra 2023 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C., trvalé bydlisko D. E. XXX, adresa na doručovanie písomností D. E. XXX, F. C.,

odsudzuje

podľa § 277 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 3, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba na 3 (tri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona ukladá obžalovanému aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu na dobu 5 (päť) rokov a 8 (osem) mesiacov.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 31. marca 2023, č. k. 2T/58/2022-842 (ďalej len napadnutý rozsudok), uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného v bode 1. z pokračovacieho zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) a v bode 2. z prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1. ako štatutárny zástupca - konateľ obchodnej spoločnosti T-bone, s.r.o., so sídlom Halenárska 13, Trnava, IČO: 51 252 147, DIČ: XXXXXXXXXX, IČ DPH: G., podal za tento daňový subjekt ako platcu dane z pridanej hodnoty a dane z príjmov zo závislej činnosti, na Daňovom úrade Trnava, so sídlom Hlboká 8/1, Trnava

- 21.12.2018 riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2018, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 4.195,58 eura so splatnosťou 27.12.2018, pričom z nej uhradil sumu vo výške 1.451,89 eura, zvyšnú časť tejto dane zadržal a v lehote splatnosti neodviedol, a to napriek tomu, že ju vybral od svojich odberateľov, ktorí mu riadne zaplatili za ním fakturované dodania tovarov a služieb,

- 24.06.2019 riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2019, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1.356,30 eura so splatnosťou 25.06.2019, 25.07.2019 riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2019, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1.327,24 eura so splatnosťou 25.07.2019, 23.08.2019 riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2019, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1.108,47 eura so splatnosťou 26.08.2019, 25.09.2019 riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2019, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 957,95 eura so splatnosťou 25.09.2019 a 25.10.2019 riadne daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2019, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 10.251,02 eura so splatnosťou 25.10.2019, pričom túto daň zadržal a v lehote splatnosti neodviedol a to napriek tomu, že ju vybral od svojich odberateľov, ktorí mu riadne zaplatili za ním fakturované dodania tovarov a služieb,

- 29.04.2019 hlásenie k danie z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie roku 2018, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 2.437,11 eura s lehotou splatnosti 30.04.2019, pričom z nej uhradil sumu vo výške 411,50 eura, zvyšnú časť tejto dane zadržal a v lehote splatnosti neodviedol, a to napriek tomu, že v čase splatnosti spoločnosť T-bone, s.r.o., ktorej bol konateľom, disponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov a neopodstatnene uprednostnil svoje vlastné potreby, čím spôsobil dlh na štátnom rozpočte na dani z pridanej hodnoty vo výške 17.774,64 eura, na dani zo závislej činnosti vo výške 2.205,61 eura, čím spôsobil dlh voči štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v celkovej výške 19.980,28 eura,

ako štatutárny zástupca - konateľ obchodnej spoločnosti T-bone, s.r.o., so sídlom Halenárska 13, Trnava, IČO: 51 252 147, DIČ: XXXXXXXXXX, IČ DPH: G., podal za tento daňový subjekt ako platcu dane z príjmov právnickej osoby na Daňovom úrade Trnava, so sídlom Hlboká 8/1, Trnava 27.06.2019 riadne daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2018, v ktorom vykázal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 7.943,35 eura so splatnosťou 01.07.2019, ktorú daňový subjekt v lehote splatnosti nezaplatil, napriek tomu, že v čase splatnosti spoločnosť T-bone, s.r.o., ktorej bol konateľom, disponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov, čím nezaplacením dane z príjmov právnickej osoby spôsobil dlh na štátnom rozpočte v celkovej výške 7.943,35 eura.

2. Okresný súd obžalovaného za to odsúdil podľa § 277 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a § 46 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Zároveň podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienčne odložil a súčasne uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák. uložil obžalovanému povinnosť spočívať v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zák. uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu na dobu 5 rokov a 8 mesiacov.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd skonštatoval, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal, preto vykonal dokazovanie len čo do výroku o treste. Následne okresný súd v odôvodnení zrekapituloval výsledky dokazovania, ktoré ohľadom tohto výroku vykonal.

4. Samotný výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že zistil dve poľahčujúce okolnosti - vedenie riadneho života pred spáchaním trestných činov (§ 36 písm. j) Tr. zák.) a priznanie sa k spáchaniu trestných činov a ich úprimné oľutovanie (§ 36 písm. l) Tr. zák.) a zároveň jednej priťažujúcej okolnosti - spáchanie viacerých (v danom prípade dvoch) trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. zák.). Pri prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 2 ku 1 sa znížila horná hranica trestnej sadzby prísnejšieho trestného činu, ktorým je zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2 Tr. zák. o jednu tretinu (20 mesiacov) na 6 rokov a 4 mesiace (76 mesiacov), čo by ale pre obžalovaného nemalo žiadny praktický význam. Navyše okresný súd ukladal úhrnný trest odňatia slobody za dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, takže pôvodne zníženú hornú hranicu o jednu tretinu vďaka prevahe poľahčujúcich okolností musel postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. zvýšiť naspäť o jednu tretinu. Okresný súd bol vzhľadom na to, že išlo o opakovane páchanú trestnú činnosť (pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného) v danom období aj s

prihliadnutím na výšku spôsobenej škody toho názoru, že pri vzatí prijatého vyhlásenia obžalovaného o vine do úvahy je v danom prípade primeraným a spravodlivým trestom trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 3 rokov. Vzhľadom na doterajší spôsob života obžalovaného boli splnené zákonné podmienky na podmiennečný odklad výkonu uloženého trestu odňatia slobody, v rámci ktorého okresný súd obligatórne uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd za primeranú skúšobnú dobu považoval 3 roky, pričom v rámci probačného dohľadu bude sledované plnenie povinnosti spočívajúcej v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie.

5. Výrok o treste zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu okresný súd odôvodnil tak, že ust. § 61 ods. 6 Tr. zák. výslovne upravuje, že pri odsúdení páchatela za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2 Tr. zák. musí byť ukladaný uvedený trest v hornej polovici trestnej sadzby, ktorá je od 1 roka do 10 rokov. To znamená, že trest by mohol byť uložený minimálne vo výmere 5 rokov, 6 mesiacov a 1 deň. Okresný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti na dobu 5 rokov a 8 mesiacov, keď to vzhľadom na okolnosti prípadu a postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti takýto trest považoval za dostatočný.

6. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor vzdal práva podať odvolanie. Obžalovaný si ponechal lehotu na podanie odvolania.

7. Obžalovaný podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Igora Ribára osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 17. apríla 2023.

7.1. V odvolaní po krátkej rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku argumentoval, že pri určení výšky trestu mal okresný súd prihliadať aj na existenciu ďalších poľahčujúcich okolností, konkrétne podľa § 36 písm. b) Tr. zák., že spáchal trestný čin v dôsledku nedostatku vedomostí alebo skúseností a podľa § 36 písm. g) Tr. zák., že spáchal trestný čin v dôsledku núdze, ktorú si sám nespôsobil. Nakoľko okresný súd nezohľadnil aj tieto ďalšie poľahčujúce okolnosti, a táto skutočnosť sa premietla do výšky trestu, podáva voči rozsudku odvolanie proti výroku o treste, a to s poukazom na ustanovenie § 321 ods. 1 písm. b), d) a e) Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.).

8. Prokurátor sa k odvolacím námietkam obžalovaného písomne vyjadril osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 2. mája 2023.

8.1. Prokurátor uviedol, že odvolanie obžalovaného nepovažuje za dôvodné, naopak sa v plnom rozsahu stotožňuje s trestom uloženým napadnutým rozsudkom a v podrobnostiach odkazuje na jeho priliehavé odôvodnenie. Správne okresný súd podľa prokurátora v napadnutom rozsudku poukázal na skutočnosť, že vychádzajúc z učiného vyhlásenia a znenia skutkovej vety bolo obžalovanému kladené za vinu, že napriek tomu, že obchodná spoločnosť T-bone, s.r.o., ktorej bol konateľom, disponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov, neoprávnene uprednostnil svoje potreby a v dôsledku toho spôsobil dlh na štátnom rozpočte, preto bol okresný súd správneho názoru, že v prípade právoplatného výroku o vine nie je možné do neho zasahovať a preto ani nebolo možné zohľadniť poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. b) ani písm. g) Tr. zák.

8.2. Ďalej uviedol, že ak obhajoba zrejme priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. b) Tr. zák. vyvodzuje z tvrdenia obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. marca 2023 uviedol, že „účtovníctvo nám robila externá spoločnosť - pani H. bola naša účtovníčka, ktorej som každý mesiac nosil faktúry a všetky doklady, ktoré boli potrebné. Viac menej som to nechával na ňu, nakoľko sa v tomto segmente nepohybujem. Nosil som jej doklady a všetky potrebné veci, ktoré potrebovala a nechával som tú účtovnú záležitosť na ňu, nakoľko sa nám o ňu starala externá spoločnosť.“, tak takéto tvrdenie obžalovaného žiadnym spôsobom nepreukazuje, že by mal trestný čin spáchať v dôsledku nedostatku vedomostí o vedení účtovníctva. V prvom rade predmetom trestného stíhania nie je správnosť vedenia účtovných dokladov, ale neodvedenie dane z pridanej hodnoty, ktorú mal obžalovaný ako štatutárny orgán spoločnosti T-bone s.r.o. zákonným spôsobom vybrať od iných platcov DPH. Teda podstata posudzovanej veci spočíva v tom, že ak ako platiteľ dane mal predmetnú DPH riadne vybrať, bol následne povinný ju aj odvieť. Ide teda o osobitný druh sprenevery, keďže platiteľ dane v takom prípade už disponuje vybratou daňou, pretože dodal tovar a služby inému platiteľovi DPH, prípadne koncovému spotrebiteľovi, ktorý mu už DPH uhradil spolu s cenou za tovar a službu, a to práve len za účelom jej odvedenia do štátneho rozpočtu. Platiteľ dane teda nemá vybratú DPH uhradiť z vlastných finančných prostriedkov, ale túto má príslušnému správcovi dane len odvieť, a to po odpočítaní si DPH na vstupe. Vo svojej podstate ide o „cudzíe peniaze“, ktoré pôvodne patrili inému platiteľovi dane - odberateľovi tovaru a služby, avšak zákon stanovil, že platiteľ dane - dodávateľ je povinný tieto len vybrať a odvieť do štátneho rozpočtu. Vzhľadom na vyššie uvedené potom neprichádza podľa prokurátora vôbec do úvahy priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle ust. § 36 písm. g) Tr. zák., keďže obžalovaný nebol v čase spáchania skutku v akejkoľvek núdzi - najmä nie

finančnej, keďže sumu DPH nemal zaplatiť z vlastných finančných prostriedkov, ale iba odvieť, keďže táto mu už bola uhradená v rámci ceny za dodanie tovaru alebo služby.

8.3. Prokurátor v neposlednom rade poukázal aj na to, že obžalovaný v čase skutku zastával funkciu konateľa spoločnosti s ručeným obmedzením, a preto je nutné poukázať aj na jeho povinnosť ako konateľa vyplývajúcu:

- z ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka a to, že konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov...., - a z ustanovenia § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka a to, že konatelia sú povinní zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, viesť zoznam spoločníkov a informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti.

Preto skutočnosť, že obžalovaný mal zabezpečiť za účelom zabezpečenia riadneho vedenia účtovníctva externú spoločnosť, ho žiadnym spôsobom nezbavuje viny a ani žiadnym spôsobom nepreukazuje jeho nevedomosť o účtovníctve. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu z 19. februára 2008, sp. zn. 3 Obo 106/2007, podľa ktorého v zmysle § 5 ods. 1, 2 zákona o účtovníctve účtovné jednotky môžu poveriť vedením svojho účtovníctva aj inú právnickú alebo fyzickú osobu. Poverením sa však účtovná jednotka nezbavila zodpovednosti za vedenie účtovníctva a za jeho preukazovanie. Je zrejmé, že konatelia zodpovedajú za stav vedenia účtovníctva a predpísanej evidencie bez ohľadu na to, či tieto činnosti vykonávajú osobne, alebo či ich zabezpečujú prostredníctvom iných právnických alebo fyzických osôb. Tým však nie je dotknutá zodpovednosť tretích osôb za riadny výkon týchto činností v zmysle osobitných predpisov (napríklad správne zaúčtovanie dokladov, dodržiavanie zákonných lehôt v účtovníctve a v oblasti dani). Zodpovednosť konateľa za škodu, spôsobenú spoločnosti porušením povinnosti v súvislosti s výkonom funkcie je podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka objektívna.

8.4. Vyššie uvedené platí o viac v trestnom konaní, čo vyplýva napríklad aj z uznesenia Najvyššieho súdu ČR z 21. júna 2006, sp. zn. 5Tdo 558/2006, kde Najvyšší súd ČR uviedol, že zaistenie riadneho vedenia predpísanej evidencie a účtovníctva nezbavuje konateľa zodpovednosti v zmysle ust. § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako ani trestnej zodpovednosti, „a to s ohľadom na odlišný predmet úpravy trestného a obchodného práva. Trestní zákon totiž upravuje zčasti totožný predmet úpravy ako obchodní zákoník, s ohľadom na odlišný účel úpravy však reguluje pouze režim nezávažnejších zásahů do práv a povinností stanovených těmito předpisy. Chrání tedy nejvýznamnější objekty vyplývající ze skutkových podstat jednotlivých trestných činů a porušení těchto objektů sankcionuje ze specifických hledisek vyplývajících právě a jen z trestního zákona. Je proto přirozená situace, že teprve v okamžiku porušení zájmu chráněného trestním zákonem (tj. naplněním znaků skutkové podstaty trestného činu) nastupují následky stanovené v trestním zákoně. V tomto případě je tedy zapotřebí na počínání obviněných kromě občanskoprávních předpisů aplikovat také ustanovení trestního zákona, neboť i přes případné zproštění se odpovědnosti za vedení účetní evidence z hlediska obchodního práva obvinění aktivním volným jednáním způsobili naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu a porušili objekt chráněný (výlučně) trestním zákonem. Odpovědnost za škodu podle obchodního práva (resp. její možná neexistence) tedy v daném případě nevyklučuje odpovědnost trestní. Obviněným není kladeno za vinu porušení pravidel vedení předepsané evidence jinou osobou, ale fakt, že vlastním jednáním (tedy nikoli osoba pověřená vedením evidence) vědomě uplatnili neoprávněně u finančního úřadu nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty a nárok na vrácení spotřební daně vyplývající z fingovaných faktur. Ad absurdum by uznání této námitky znamenalo, že v případě pověření kvalifikované osoby vedením účetní evidence by ze strany statutárních orgánů bylo možné této osobě předávat k zaúčtování jakékoli (i falešné) doklady bez jakékoli odpovědnosti za jejich obsah a v důsledku toho i za výši daňové povinnosti. Takovou konstrukci však platná právní úprava nepřipouští.“. Inými slovami povedané, povinnosť odvieť vybrať DPH v danom prípade nezaťažovala externú účtovnícku spoločnosť, ale obchodnú spoločnosť T-bone s.r.o., ktorej štatutárnym orgánom – konateľom - bol práve obžalovaný. Napokon z výpisu z obchodného registra na obžalovaného vyplýva, že obžalovaný bol spoločníkom a konateľom celkovo troch obchodných spoločností, pričom v obchodnej spoločnosti JAKON Industries spol. s r.o. je spoločníkom a konateľom od 10. septembra 2015! U osoby obžalovaného nemožno preto konštatovať nedostatok vedomosti alebo skúsenosti v zmysle ust. § 36 písm. b) Tr. zák.

8.5. Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

8.6. Obžalovaný sa k vyjadreniu prokurátora nevyjadril ani sám, ani prostredníctvom svojho obhajcu.

9. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 15. mája 2023.

10. Za účelom prejednania podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 26. októbra 2023. Verejného zasadnutia sa zúčastnil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného, ktorý sa nechal substitučne zastúpiť splnomocnencom I. I. H.. Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý výslovne súhlasil s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a krajskému súdu ospravedlnil svoju neúčasť prostredníctvom svojho obhajcu.

11. Dokazovanie krajský súd nedoplňal, nakoľko v tomto smere žiadne návrhy neboli. V rámci konečných návrhov prokurátor zotrval na písomnom vyjadrení a navrhol, aby bolo odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuté postupom podľa § 319 Tr. por.

I. I. H. v konečnom návrhu uviedol, že ako vyplýva z odvolania proti napadnutému rozsudku, obžalovaný poukázal na existenciu ďalších poľahčujúcich okolností, ktoré okresný súd nezohľadnil, konkrétne poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. b) a g) Tr. zák., dôvody, pre ktoré mu majú patriť na hlavnom pojednávaní bližšie vysvetlil na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný mal záujem vysporiadať dlh, avšak pre objektívne skutočnosti, v tom čase Covid- pandémie, to nebolo možné. Nad rámec uvedeného v odvolaní poukázal na to, že okresný súd sa nevysporiadal s návrhom obhajoby na mimoriadne zníženie trestu vzhľadom na pomery páchatel'a a okolnosti prípadu, sa domnieva, že uložený trest je z tohto pohľadu neprimerane prísny. Záverom uviedol, že okresný súd nevysvetlil povinnosť podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák., ktorú obžalovanému uložil vo výroku rozsudku, t. j. zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, obzvlášť pokiaľ bolo konaním preukázané, že obžalovaný má už 8 rokov trvajúci pracovný pomer na základe uzatvorenej pracovnej zmluvy. Preto žiadal krajský súd, aby odvolaniu obžalovaného vyhovel.

12. Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por., ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným - postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť ním napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Ku konaniu, ktoré napadnutému výroku predchádzalo

14. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výroku o treste, v tomto smere žiadne námietky obžalovaný nevzniesol a chyby konania odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., krajský súd vlastným prieskumom nezistil. Zo zápisnice z hlavného pojednávania vyplýva, že okresný súd dokazovanie ohľadom tohto výroku vykonal zákonným spôsobom a v rozsahu dostatočnom na spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

K výroku o treste všeobecne

15. Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, krajský súd považuje za potrebné na úvod pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

15.1. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

15.2. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

15.3. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

15.4. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva

ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

15.5. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

15.6. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

15.7. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

15.8. Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že páchateľovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že páchateľ spáchal viac trestných činov. Ukladanie trestu podľa ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. v sebe zahŕňa aplikovanie absorpčnej (pohlcovacej) zásady, ktorej obsahom je pravidlo, že prísnejší trest pohlcuje trest nižší (poena maior absorbet minorem), čo samo osebe je výrazným benefitom pre páchateľa, ktorému sa trest ukladá.

K výroku o treste konkrétne

16. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaného správne preskúmaval pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a správne u neho zistil dve poľahčujúce okolnosti, že pred spáchaním trestných činov viedol riadny život (§ 36 písm. j) Tr. zák.) a že sa k spáchaniu trestných činov priznal a ich spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Tr. zák.).

16.1. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku týkajúcu sa nepriznania aj poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. b) Tr. zák., teda že obžalovaný spáchal trestný čin v dôsledku nedostatku vedomostí alebo skúseností, krajský súd pripomína, že na to, aby bolo možné poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. b) Tr. zák. obžalovanému priznať, musí mať nedostatok vedomostí za dôsledok nesprávne vyhodnotenie nebezpečnosti konania páchateľa. V konkrétnom prípade bude vždy potrebné posudzovať okrem osoby páchateľa aj žiaduce penzum vedomostí vo vzťahu k danému trestnému činu. Skúsenosti, na rozdiel od vedomostí, možno nadobudnúť len na základe vlastného prežívania. V kontexte prejednávanej trestnej veci s poukazom na stíhané trestné činy (§ 277 Tr. zák. - neodvedenie dane a poistného a § 278 Tr. zák. - nezaplatenie dane a poistného) a s poukazom na osobu obžalovaného (štatutárny zástupca – konateľ obchodnej spoločnosti T-bone, s.r.o.) nemožno konštatovať u obžalovaného nedostatok vedomostí alebo skúseností, pretože obžalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti si nespĺnil elementárnu povinnosť v podobe neodvedenia dane a poistného a nezaplatenia dane a poistného, o ktorej musel mať vedomosť vzhľadom aj na dobu výkonu funkcie konateľa (približne od roku 2015). Správne prokurátor vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázal na základné povinnosti konateľa v zmysle Obchodného zákonníka, teda, že konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Odbornú starostlivosť možno definovať ako spôsob výkonu funkcie konateľa na informovanom základe, po dôkladnom zvážení predpokladateľných eventualít postupu a následkov zvoleného postupu a v súlade s vlastnými všeobecnými znalosťami a skúsenosťami, pri ktorom konateľ prihliada pri výkone svojej funkcie a zabezpečovaní činnosti na záujmy spoločnosti a jej spoločníkov a nepresadzuje svoje záujmy na úkor záujmov spoločnosti. Samotný výkon funkcie konateľa teda predpokladá určitú dávku vedomostí a odbornej spôsobilosti konateľa. Podľa názoru krajského súdu preto nemožno v prípade konania obžalovaného hovoriť ani o nedostatku vedomostí, ani o nedostatku skúseností.

16.2. Ani poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. g) Tr. zák. obžalovaný nepatrí. Súdené trestné činy totiž nespáchal v dôsledku núdze, ktorú si sám nespôsobil. Krajský súd sa plne stotožňuje so stanoviskom prokurátora prezentovaným vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného. Pod pojmom núdza, ktorý je podstatnou podmienkou priznania tejto poľahčujúcej okolnosti, sa rozumie predovšetkým akútny materiálny nedostatok. Takáto núdza sa zohľadňuje ako poľahčujúca okolnosť len v prípade, ak si ju páchateľ nespôsobil. Vlastným zavinením sa do stavu núdze môže páchateľ dostať aktívnym konaním, ale taktiež aj pasívne. Na priznanie poľahčujúcej okolnosti musí byť spáchanie trestného činu v príčinnej súvislosti s núdzou, pôjde teda najmä o trestnú činnosť majetkového charakteru (resp. v úmysle získať majetkový prospech). K priznaniu tejto poľahčujúcej okolnosti neboli naplnené podmienky, pretože obžalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti mal povinnosť odvieť daň a poistné nie z vlastných finančných zdrojov, ale zo sumy, ktorá bola zahrnutá a uhradená v cene za dodanie tovaru a služieb obchodnej spoločnosti, v ktorej je konateľom. Navyše obchodná spoločnosť, v ktorej je konateľom, v tom čase disponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov, čo explicitne vyplýva zo skutkovej vety výroku o vine, pričom výrok o vine je právoplatný, no napriek tomu obžalovaný uprednostnil vlastné záujmy nad elementárnymi a zákonnými povinnosťami.

16.3. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, okresný súd pochybil, keď priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., že spáchal viac trestných činov v situácii, kedy mu súčasne ukladal úhrnný trest aj s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Krajský súd v tomto smere poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdu SR č. 1/2011 pod por. č. 1, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. sa nepoužije,

ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák.. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Tr. zák. (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Tr. zák. (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák.

16.4. Pokiaľ teda ide o prirážajúce okolnosti, krajský súd konštatuje, že tieto u obžalovaného nie sú dané žiadne.

16.5. Okresný súd inak postupoval správne, keď obžalovanému ukladal za dva trestné činy trest úhrnný podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, v tomto prípade za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Správne tiež pri prevahe poľahčujúcich okolností aplikoval ust. § 38 ods. 3 Tr. zák. znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby 8 rokov (96 mesiacov) o jednu tretinu (o 20 mesiacov) na 6 rokov a 4 mesiace (76 mesiacov) a nepochybil ani v prípade aplikácie ust. § 41 ods. 2 Tr. zák., keďže obžalovaný bol odsúdený za spáchanie dvoch úmyselných trestných činov spáchaných dvomi skutkami, z ktorých aspoň jeden je zločinom, v dôsledku čoho správne zvýšil hornú hranicu modifikovanej trestnej sadzby 76 mesiacov o jednu tretinu (1/3 zo 76 m).

16.6. Pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody, keďže horná hranica upravenej trestnej sadzby prevyšovala päť rokov (§ 34 ods. 6 Tr. zák.), musel ukladať tento druh trestu. Okresný súd nepochybil ani pri svojom závere o tom, že v prípade obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný a že účel trestu je možné dosiahnuť aj trestom odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Rovnako ani krajský súd nepovažoval za nevyhnutné na obžalovaného vplývať výkonom nepodmieneného trestu odňatia slobody, nevyžaduje si to ani ochrana spoločnosti, ani náprava obžalovaného. Navyše by takáto zmena k horšiemu v danom prípade neprichádzala ani do úvahy, keďže odvolanie bolo podané výhradne v prospech obžalovaného.

16.7. Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu odňatia slobody, krajský súd vyhovel odvolacím námietkam obžalovaného, ktorý sa odvolaním domáhal uloženia miernejšieho trestu. Nie však s poukazom na poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. b), písm. g) Tr. zák., ktorých priznania sa obžalovaný nedôvodne domáhal, ale s poukazom na ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 44/2017. Takýto postup je v tomto prípade opodstatnený nielen tou skutočnosťou, že obžalovaný sa k trestnej činnosti priznal a úprimne ju oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré bolo súdom prijaté, ale aj tým, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, pričom boli zohľadnené aj jeho osobné pomery (vek, doterajší spôsob života, pracovné návyky, rodinné pomery) a v neposlednom rade aj možnosti jeho nápravy takýmto kratším trestom.

16.8. Krajský súd preto obžalovanému uložil v konečnom dôsledku úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, teda na samej dolnej hranici mimoriadne zníženej trestnej sadzby a jeho výkon obžalovanému podmienenčne odložil na skúšobnú dobu 3 roky, ktorú považoval za primerane dlhú na to, aby obžalovaný spôsobom svojho života preukázal polepšenie. Krajský súd nepovažoval na dosiahnutie účelu trestu za nevyhnutné a potrebné uloženie probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe a ani uloženie primeranej povinností spočívajúcej v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie, keďže obžalovaný sa aj dosiaľ živil prácou a bol riadne zamestnaný.

K trestu zákazu činnosti

17. Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák., trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák., trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 61 ods. 6 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 2, 3 alebo ods. 4, trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, 3 alebo ods. 4, trestný čin daňového podvodu podľa § 277a ods. 2 alebo ods. 3, trestný čin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo ods. 3 a trestný čin marenia výkonu správy daní podľa § 278a ods. 2 alebo ods. 3, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

17.1. Okresný súd nepochybil, keď obžalovanému súčasne uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu. V danom prípade bolo jeho uloženie obligatórne, keďže sa obžalovaný súdnej trestnej činnosti dopustil v súvislosti s výkonom funkcie člen štatutárneho orgánu – konateľa a táto trestná činnosť spadá pod ust. § 61 ods. 6 Tr. zák.

17.2. Pokiaľ ide o výmeru trestu zákazu činnosti, okresným súdom uložený trest vo 5 rokoch a 8 mesiacov je trest uložený nad hornú polovicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby tak, ako to predpokladá ust. § 61 ods. 6 Tr. zák. Správne okresný súd pri určení tejto výmery prihliadol najmä na rozsah spáchanej trestnej činnosti a vzniknutý dlh voči štátnemu rozpočtu.

17.3. Je možné sa dôvodne domnievať, že výkon funkcie štatutárneho orgánu obžalovaným slúžil vo veľkej miere aj na páchanie trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené je potrebné zamedziť páchaniu tejto trestnej činnosti pro futuro a pôsobiť na obžalovaného výchovným spôsobom tak, že sa mu na určitý čas táto činnosť zakáže.

17.4. Krajský súd preto tento výrok o treste zákazu činnosti ako stavu veci a zákonu zodpovedajúci pri novo ukladanom treste bezo zmeny prevzal. Nakoniec obžalovaný voči tomu druhu trestu v odvolaní nič nenamietal.

17.5. Okresnému súdu je však na tomto mieste potrebné vytknúť nedôslednosť pri formulovaní samotného výroku, ktorú však krajský súd nemohol napraviť, keďže odvolanie bolo podané výhradne v prospech obžalovaného. Pro futuro platí, že predmetný výrok by mal korelovať s ust. § 61 ods. 10 Tr. zák., podľa ktorého právoplatný rozsudok ukladajúci trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu je po dobu výkonu trestu rozhodnutím o vylúčení podľa predpisov obchodného práva.

Záverečné zhrnutie

18. Na základe prezentovaných úvah krajský súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako sčasti dôvodné, v dôsledku čoho zrušil postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a následne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o treste pre obžalovaného, keďže výsledky dokazovania vykonaného pred okresným súdom to umožňovali.

18.1. Krajský súd považuje takto uložené tresty vo vzájomnej kombinácii za nielen zákonné, ale aj primerané a spravodlivé, od ktorých možno dôvodne očakávať, že splnia svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie. Zároveň vyjadrujú aj morálne odsúdenie konanie obžalovaného spoločnosťou.

18.2. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.